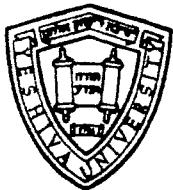

EXILE, REDEMPTION AND THE STATE OF ISRAEL: *RESHIT ZEMIHAT GEULATENU?*

Rabbi Jacob J. Schacter

Yeshiva University Yom Iyyun

April 26, 2009

প্রিস্টন কোর্পোরেশন

פרק אחד עשר

אַל מֶלֶךְ הַמֶּשֶׁת עָדָה לְעֹפֶר וְלִתְחֹזֵק מִלְבָד וְדָד לְיוֹתָה לְפִסְלָה דָּרָאשָׂהוּ, וְנִמְתָּחָה
הַמְּקוֹשׁ וְמִכְּבָן גְּדוֹלָה יְשָׁאָל. וּחוֹרֵן כָּל הַמְּשֻׁמְטִים בְּמִזְרָחָה
מִקְרֵיבֵינוּ קְרֻבָּנוּ. וּמוֹעֵן שְׁמֹעֵן וּבוֹכָלָה כָּל בְּסִוּוחָה האַמְרָה תְּבוֹרָה. וְלֹא יְשִׁיאָנוּ
פְּמָמִין בָּבוּ. אֲמִתּוֹ שְׁמַיְוֹן תְּחִכָּה לְבִירָאָתָן. לֹא, בְּשַׂאֲרָן גְּבָרָים בְּלִבְרָה דָּרָא נְפָרָה.
וּבְמִשְׁאָר רְבָנָה. שְׁלֹרִי הַחוֹדֶה הַעֲדָתָה עָלָיו שְׁגָנָבָן, שְׁבָבָן חַדְשָׁה אַתְּ שְׁבָבָן וְתְּחַרְקָה וְשְׁבָבָה
וּקְבִיצָן וְנִ' אַם זוֹהָה נְדָרָךְ בְּקִזְזָה הַשְּׁמִינִי, וּוּבְגִבְעָה. אַתְּ הַדְּבָרִים הַפְּתָרוּתִים בְּתַרְוָה
הַמְּבָלִילִים כָּל הַדְּבָרִים שָׁאָטוּ עַל יְדֵי לְבִבְקָאִים. אַתְּ בְּמִשְׁרָתָה בְּלִיעָם נְאָמֵר וְשָׁם גְּבָרָה
בְּשַׁעַר הַמְּשֻׁחָרָה. בְּמִשְׁעָדָה רַחֲשָׁן שְׁהָרָה דָּרָה. שְׁוֹשָׁנָה אַתְּ יְהָאֵל סְדָר צְדָרָה. וּבְמִשְׁעָדָה
אַחֲרָה שְׁעָמָרָה סְבָרָיו שְׁמַשְׁעָרָה אַתְּ יְהָדָלָה [בְּאַחֲרָה נִמְתָּחָה], שְׁם הוּא אַיִלְלָה וְסְדָרָה. וְלֹא עָתָה
הַדָּר אַשְׁרָטוּ וְאַיְלָופָה תְּהַלְקֵן הַפְּשִׁישָׁה. דָּרָקְתָּכֶב מִיעָקָבָה וְהַדָּעָה. וְקַם שְׁבָט
כְּשַׁרְאָל הַדָּר מֶלֶךְ הַמְּשֻׁחָרָה. יְהָוָה פָּתָחָ פָּתָחָ טָהָרָה וְהַדָּעָה. וְקַרְבָּן
וַיְמַרְטָב תְּבָלָב. וּקְרָבָן בְּלִבְנֵי שְׁהָר הַמֶּלֶךְ דְּמִשְׁעָדָה בְּרָא יְהָדָה. וְקַרְבָּן
אַוְתָּם יְיָהָה הַדָּר. אַשְׁאָרוֹת וְאַדוֹם לְדוֹדָה לְעַבְדִּים וְנוּ. וְזַהֲרָה יְרָשָׁה וְיִרְחָה הַמֶּלֶךְ
הַמְּשֻׁחָרָה אַשְׁאָרוֹת וְעַדְלָה וְסִימָנָה בְּרָא יְעָזָן וְנוּ: בָּאַף בְּעִירָה סְקָלָה גְּוָאָה אַשְׁרָמָה אַם יְדָרְכָה
הַדָּר. אַלְפִּיךְ אַתְּ נְבָלָךְ וְסִימָנָה גַּל עַדְלָה שְׁלָשָׁה עַרְפָּמָן, וְעוֹלָמָה. לֹא רְחוֹת דָּרָה זה. וְלֹא
אַזְהָר תְּבָקָח לְתוֹחוֹ. אַבְלָה בְּלִדְבִּרְיָה תְּבָקָח, אַזְהָר בְּלִדְבִּרְיָה. דָּרָה לְבִלְתִּים, בְּלִאָסָר
בְּדִבְרָה זה: בָּנָיְאָל עַילָּה עַל דָּעַת שְׁהָלֵן הַמְּשֻׁחָרָה זִיד לְעַשְׂתָּה אֲשָׁרָה וּמְסִטָּה וּמְחַדָּה

THE MESSIANIC DEMAND

It was a dream of utter perfection: the day would come when the entire Jewish people, the whole Congregation of Israel, would reassemble as one in an undivided Land of Israel, reconstituting its life there according to the Torah in all its aspects. The Jewish people would free itself completely from its subjugation to the great powers. It would then be a source of blessing for all nations, for its redemption would bring about the redemption of the world as a whole, "For the land shall be filled with devotion to the Lord as water covers the sea" (Isa. 11:9). Thus did the messianic dream persist in its pristine purity for a hundred generations.

Compared with this dream, the actual historical realization that has taken place in our own time seems truncated. Only a part of the Jewish people has gathered together into a Jewish state, and only in certain areas of the country. Only some of the returnees observe the precepts of the Torah. Political and military strife has not vanished from the land. Peace is elusive and morality compromised. Universal redemption seems even more remote than before. In short, the concrete fulfillment wrought by Zionism remains relative and contingent, stopping well short of the absolute terms of the classical vision. As the rabbis said, the End of Days continues to "tarry."

What is the status of this imperfect reality in Jewish religious consciousness? Does what has been achieved constitute a part of the process of final redemption or an abortion of that process? Is this the beginning of the End, a step toward the fulfillment of the prophetic promises, or is it rather a violent betrayal of those promises in all their perfection?

Traditional Jewish sources generally speak in terms of two polar concepts: exile and redemption. After the destruction of the Temple, Jewish existence could not be conceived in any other terms. Can Jewish religious thought now acknowledge an intermediate or hybrid model that is neither exile nor redemption? Can it make room for a notion of Jewish historical

כטג א/ר'יה ר'ז'יה ארן ר'ז'יה מאיר ט'ז'ח כה
(ט'ז'יה, ט'ז'ז), זא קס'ח ק'ז
מיום שנבחרו ציון וירושלים. – דור בתהളותין, ישועה בחזיונותין,
הרומריה בתהchnerותיו ויזקאל במשלו, לא פסקו מלהפליג מצוות ישוב הארץ
להשתתף נפשם בחדרת הקודש אשר בתוכבוי ירושלים. ואמר הגבאי:
"חייבין לך ציונים" וכן שיבוי אל עירך אלה וגנו' אברדים ונגעו בעדר וגנו'
יעוממי לא. והנואל, ואתריו אנשי בנטת הנדרלה שמוק לוחק לכל ישראל
להתפלל תלת זמנים ביום ו臺ל: רוכות לא ולען. על כי יرحم ה' עמו
ישוב שבות ציון וירושלים. וכן בברכת פזונות בכל עת להתפלל על הארץ
וירושלים.

אולם זה במאה הזאת זרחו קיו אוור ע"י גודלי המעש כמו מונטפיארו וכיו"ב בהתעוררות רכה ומהרכנים ר' צבי הירש מטההרן ור' אליהו מאנגיידין, לבנות ולשכל ירושלים ולהסיר שומותיה כמעט עד כי נחרחב הדבר ע"י הנלהבים, ורבנים הרבה עמדו פננד, ואף אותן שדה בכלם לקרב את הדבר שמו יד לפת, מפני כי חרדו מהגנלהבים, שלא יגדרשו הסאה, ומוהן שכובות שהשביע לבנות ירושלים (כחות קי"א, ושיה"ש רבבה ב', פסוק האבעת אתכם בנות ירושלים).

ענין העומד ברומו של עולם –
כעת תחת ממשלה ארץ האי – עם בריטניה המתחונה – או בטענו
ארחשהשתה. אשר דו נמנים תחת פרם, דונאצ'יירה (קיוושן ע"ב), ואך
ואם יתון הש"ית ויתרחב הדבר ויגדל ויפרחה כשותנה, כמו שנדרלו בימי
יבכלתו לקיים מצוה זו, ואולי על זה נאמר: "עד טהרי תחתקין" (וימתה לא-
כל מצותה שבחורה (ספר פ' ראה) – לפkomoth, ומזכה על כל איש לסייע בכל

121 nr. (Geschenk) in meiner Hand

נספח א:

על הקמת המדינה קודם בית המשיח*

ראשי פרקים

מציאות כיבוש הארץ
עוורת ישראל מיד צר שבא עליהם"
סמכות מלך בימינו
הבדל בין פקוני למלחמת מצור
עוורת ישראל מיד צר — מקלט לנרדפים
פקוני מהשש עתידי
ה策לה ישראלי מסנה כיבוש — מלחמת מצור
מניעת אפשרות סכנה לכלל
כפיה על גישו
מדוע מלחמת מצור תלויות במלך לבדו

תחולתן של ג' השבעות
השתתפות במלחמה הגויים
התנדבות לעזרת האומה שישראלים בתחומה
כניסה למצב של אוונס במצוות
מצוות ישוב הארץ לפני הרמ"ם
השמטה הרמ"ם עין י' השבעות
שבועה שלא יגלו את הטרור
הריגה במלחמה — שיטת הניצ"ב
סיבות נוספת לאי חלות השבעה
אלחמת על א"י — מלחת מצוה

החולתן של ג' השבועות בעצם הדבר אינו מבין שאלה זו מה טيبة. אין שם הולכה האוסרת علينا להקים מדינה יהודית ברשות האומות לפני בית הגואל. שלא ברשות — בזה אנו נתקלים בשלוש השבועות בסוף תỌכות (קיא, א) ובמדרש שיה"ש על הפ██וק השבעי אתכם וגוי. ואולם שלוש השבועות יש להן מקום, לפי דעתך רק ביחס לאומות השליטות על ארץ ישראל, נשאפו אם נאמר דינא מלכותא דינא גם בא"י, דלא כהרשב"א". שזו דבר המובן מאליו שנבוגע לאומות שאינן שליטות לא שיקן שלא יمرדו באומות העולם, כי זה לא עסוק כלל.

סֵפֶר קָרְבָּא דְּאַחֲרִים
"סֵפֶר קָרְבָּא דְּאַחֲרִים", ת' ת'ג'

רה

אם יש בבחירה איסור מצד ג' שבועות

ב下さい מוצשיך פ' משפטים בטזאי יום טנווה יפסא פחדות ורוחה לפיק.

החויה ובעיטם לטמיינך ייד נפשי הרהין הטזאי בתורה ויריש
בנשיך הריר ... שליטיא.

אחדות באהבה, סכתבו הנמי ושבחתי פאוד כי חלית נס
בפיטסבורן שוקד על התורה בעיון, כי זה כל האדם וזה בלבד אשר
ישאר שמו וקיים לשלים הנזחוי וכל שאר עמי שווים בחולם ישך.

עיקר טנת האדטוי הרהיך פיטסבורן שליטיא סחתת נ'
שבועות איינו טובן לעזיז בודאי בתחילה הי' שלא כדרין אבל עכשו
שאן שלטן אחר לאחר ליכא איסור הצד הוי שנושה. ולענין להו
חבר בפרלמנט הלא נס בפרלמנט של האומות בכל המקומות
הכטיכו כל נדול ישראל בדורות שלפניו שהוא עני נחום ולא
פרף אדם טנול שיטה כה איזו צד איסור נסכים על שיטם

זו, ובודאי לשער צרכין לחוק את אנודת ישראל ככל האפשר כי
לפי סצינו בשת הפרס ריל כי, האנודה היא כתירים לצעריהם
חרדים שלא להטבב חז' לדרכיס אהרט, אבל חפוני אנט' קלון
סאוד כי סטוק לחיותם לתועלת חומרי מיזוריים ריל על עקי
ענין הוהדות ומכיאן חורבן ריל ואיא לבאר הדברים בשורות
אהוד.

והשיית ירחם על שאירית פלייטהנו להציג ממדריכים מודחים
ושילוח לנו נאץ בבייא.

ספאה רובי טרדווי והעיקר טפני פידור והרפתקה חיבור על
כתובות שהחלה להרפים השית' יוניו לנמרו בכ' טוב מתהדר
סכתני נטה ייטס ואת מעכית הפליה דושכיות אהבו נאתה
הטפה לרchrom שיטים ולגואלה שלמה.

יעקב ישראלי קיבסקי

ברורים בעניין שלא יעלו כחומה

הרבי שלמה חיים הכהן אביבר

1. רשיון אהיה הוא פקידת.
 2. התעוררות האומה היא פקידת.
 3. הקץ המגולה הוא פקידת.
 4. זורעת הנבלות דין פקידת.
 5. הופעת הגרא.
- ג. הטרת אומות העולם את שבועותם, ביטלה את כל השבועות.
- ה. עלייה הדרגונית אינה כחומה.
- ה. החומה אינה אלא מסביב לבבל.
- ג. החומה עומדת רק אלף שנה.
- ג. הסבואה היא על עלייה לבנות בהמ"ק.
- ת. כשליש חוקם ואומץ, אין חומר.
- ט. עניין החומה שני במלחוקת בגמרא.
- ו. בעל השבועות, רבי זира, חור בן.
- א. הפסיקת חולוקם על דברי המגילת אסתור שלא יעלו כחומה.
- יב. ג' השברות מה ענין אגדה ולא הלכת.
- יב. השברות הינן גזירות אלקיות ולא אסורה.
- א. נטל החומה שיש רשות אומות הממלכת.
- ג. בר כהן זאבי נור⁴ ידבר מה שבתבי באות בו שם יתן רשות
עלות לא יהיה שבועה, דרש"י פירש⁵ "חזר בז' תוקה" ואמ' ברשות אין
תוקה.⁶

ברורים בעניין שלא יעלו כחומה

בגמ' כתובות (קיא), לרבי זира ישן שלש שבועות⁷ (או שש שבועות⁸ וביניהן
שלא יעלו כחומה) (קיא). שמצוות ירושת הארץ לא נהגה רק
על פי זה כתוב הגאון ר' יצחק לאוון: "שמצוות ירושת הארץ לא נהגה רק
בימי משה והושע והוד וכל זמן שלא גלו מארצם, אבל אחר שנגלו מעל אדמתם
אין מזכה זו נהוג לזרות עד עת בא המשיח, כי אדרבה גנוטינו לפי מה שאמרו
בבוק כתובות שלא גמור באותות לכלת לכבות כבושים את הארץ בחומה, והוכיחו מפני
השבועית אתכם בניו ירושלים וגוי' והרשוו בו שלא יעלו ישראל בחומה, ומה שאמר
הרמבי' שחכמים אמרו כי כבוש הארץ גנו מלחתת מצות, וזה כאשר לא נהגה
משועבדים לאותות".

על היחס בין השבואה שלא לעלות כחומה ובין מעשינו לחקמת ארצנו ועמו
במפלאות ג' אלקט, שלא קשרה השבואה, ואלו הן:

- א. נפלת החומה עיי' רשיון אומות העולם.
- ב. בזמנ פקידה אלקט, בטלת חומה.

חליפת מכתבים נגעניים שהזמנן גרים
בין הריך שלמה ולמן טראני
לבין גדו לרבנים

ימחק או ידיעיק הלווי תרגזן
הרב וראשון לארכ' ישואיה
וונטננט'ק יוזלטן זיין

לכבוד יידע ווקף והגלה רב תבונת
ודראון ד' סדרה איזה רב עטלי,
הר אלמן למון טרוצי זיין.

זה טבח חמץ

שלוט ר' דוד הלל. כלתי ברך וזה פודה לו פודך פודס. כפהנו כטמי וויט בטחותם בעורת צוד
כלתי ברך וויטל, ונרכז הוא שוגען לטלבת זו האפ' טריינן את אלא אוחלה מא
ישואיה, חוויל וויל הולחתה ואוחלה מא, כלטור ש' מואיזה חביב'ת חביב'ת את אלות
חשו, (ע"ז יידעלע' דראַך דראַח), אולם אוינ מאקסן שלל הניגון היל' פבר, קידז'ן
ישק פטומ איזה בונת בנט הורעה עטתלה שתחום פטומה וטליט לאלטן (עין בע' ב)
ה'ה צ'ע'א, הוורחות דראַך א' פאָהן ג'י' אַבל אוינ מאקסן פטומ וויל כלחווע עטן של
וונק פודר פאַד ש' האבל ייבנער בעורח אלק'ין. וכי איזט פודס פאנז איזיסס אל
אייכן מאנז' האונטן, אוינטס דאס' עריצ'ן. שיטיך בונת לובנט לובנט לאובט
וממליח געטט, ואילצ'ים או בשר עני' עם חטאטעלט עד לעזר בעל האפעריט
וונטננט'ק ישבון. אונזג פאנז להקיט אונזג פאנז היל' קודז'ין שביגז
סעפע ווילאַיסט פאנז'ו וויל' אויזנט אונזג פאנז'ו כל האיל וויל סודן. אם עסלת
טיעונט לשולט וויפלט לאאַל' כל בור לשבוב אוינ זיינט וויג'ל אונזג פאנז'ו
אה אונזג ווינז'ה יק'ם שלום אומת בין ישראל שמור וויאול ווינה בקרוב לבנלאה השולמת אונז גאן.
לאונז'ה צבלן.

יב'ק יידע או ב' דידען ווילק ווינטד בעש'ו.
ודי ראנ שחרורה ברכח הצלחה נמאקיזט של אונז' דסוקיט אל עטנץ
בארצות הארץ ווילט ייגרו'ו וויך עם עבדה' גאנז'רונה יציר גאל'ו וויל פטראט.
וון אונזג אונזג בעבור ישראל שמור וויאול ווינה בקרוב לבנלאה השולמת אונז גאן.

בברכת החווה ובברכת צין ירושלים
ובברכת "הווחלה דראַול", יידע טוקדו פאד,
ימחק או ידיעיק הלווי תרגזן
ובב' וראשון לארכ' ישואיה

תפללה לשלו'ם מרים יה' יש'אל

טנא ורבנית הראשתם בארכ' ישואיה

אַקְרִיט אַגְּלָקִים, צֹהֵר יִשְׂרָאֵל נְאָלָה, קָרְבֶּד אָתְ קְרִיעָה
עֲלָאָל, נְאָשָׁת צְבִיָּה פְּאָלָגִן. גַּעַן צְלַקְקָה קָאָבְרָה טְפֵנָה,
וּפְרוֹת צְלַקְקָה סָכַת פְּלָמָה; וְאַלְחָה אַזְלָקָה וְאַטְמָקָה לְרָאָלָקָה
שְׁלַקְקָה עַלְעַלָּאָנָה, וְעַקְגָּם בְּעָזָה טְבַח פְּלָקָיָה.
מַנֵּק אֶת דִּי קִעְנֵי אָרַץ קְרֹעָן, וְכַחֲלָם אַלְקַעַן; שְׁקָה
טְפֵרָה וְנָעָרָה פְּשָׁפָרָם; קְרַחּ פְּלָוָם בָּאָרֶץ, וְלָמָה עַלְמָם
לַיְלָאָה.

וְאַתְ אַקְנָה, כֵּל עַיְתָה יִשְׂרָאֵל, פְּקָרְדָּא כְּלָ אֶרֶץ
קְוּרִינְעַם, וּוּלְלָבָם פְּנַגְהָ קְומְקִיחָה לְצַיְּעָן שְׁיַעָן, וּלְרוּשָׁלָם
פְּקָדָן פְּקָדָן, בְּקַחְבָּה בְּרוֹנָה מְשַׁה עַקְעָן: אֵם יְהָה גַּעַגָּה
בְּקָחָה נְאַקְקִים, מְאַקְקִים יְבָקָה זָהָבָאָקָה וְקָבָקָה יְבָקָה. וְגַעַגָּה

זָהָבָאָקָה אַל נְאַרְצָה אַשְׁר יָרַשְׁ אַבּוּסָה, וְגַעַגָּה.
וְנָמָר לְכֻבָּט לְאַגְּבָה וְלִירָה אָתְ שְׁקָה, וְלְסְמָר אָתְ אֶל
זָהָבָאָקָה. דְּזַעֲפַת בְּפָנֶר בַּעַזְעָן אַעַזָּה עַל כֵּל יוֹשֵׁבַי חַבֵּל
אַזְרָקָה, וְאָמַר בְּלַעַשְׂרֵה פְּלָקָה באֹפָה: זָהָבָאָקָה יִשְׂרָאֵל מְלָה,
בְּהַלְבָחוֹ בְּלַמְלָתָה אָמוֹסָה.

(2/11/90)
2/2, 1981 1400, KSC 113, were up.
166 (2). MIKE 1113 was, KSC 113, 1400
2/15 1st 1400 to 2/16 0100 1600 - 1252.
2/16 1st 1400 to 2/17 0100 1600 - 1253.
2/16 2nd 0100 1600 - 1254.
2/16 2nd 21/22 2500 0100
2/17 0100 1600 - 1255.

23) K J.M. 18 P. (151A) 1/10/2012 P. 200
1100 1512 11.76% 1/10/2012 P. 200
1100 1512 11.76% 1/10/2012 P. 200
1100 1512 11.76% 1/10/2012 P. 200

1° per 1^{c,5} c.c. - 100
3% 52 0-370 (B) e.
per 100

11/150 11/155 11/157 11/158
11/159 11/160 11/161 11/162

312 P13) 17'1" PK. per one
PK. & PK. P13' per cent.

101, 21st St. 1st fl. 9153
101, 21st St. 1st fl. 9153
101, 21st St. 1st fl. 9153
101, 21st St. 1st fl. 9153

1. 1991 10
1. 1991 10
1. 1991 10
1. 1991 10

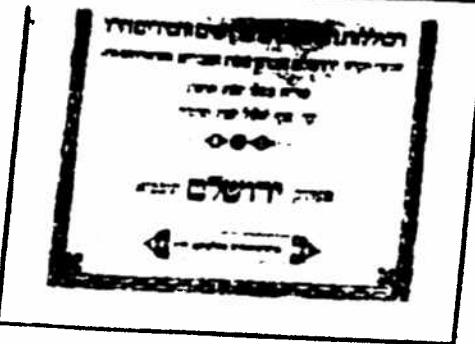
卷之三

(ଲେଖକ ରହେଥାଏନ୍ତି ୧୯୮୮)

ט'ז נאשנין

א „ANGLO-EGYPT

אס במאח ובלב תמים אנו חפצים בחוקמה עמו. אס בלב ואמן הנו הצעים להלכיש
אה עמנו לנאותו וסרו נפשנו. להשבחו מארץ שבווילוח. אל המקים אשר היה שם
אהרלו בחלהה. ונעשה גועליה. מי לה לא ישחח. מי וה איזון יד. מי יעמור מגנעד לעמלים
עם השם העבר. מי יודע. אויל סוד ההכם האלהה גורחה שחריה באשר עמיהו ישועה
ישראל באהה דוקא ע"ה השחרלותו בטהירנו. ואס לא גשחרלן אוננו. — הבהירה גוונה.
לארם הספרט. אבל הרבה שליחים למקום. — ימצאנו משחרלים אחרים. כי הסבו
ערוכות נהנה ביר רבעון כל השולמים להזעא הפעזו אלו הטעול: אם הבהירה הנדרלוּה של

**169 תפלה לשלים
המדינה - בכתב
ידו של שי עגנון**

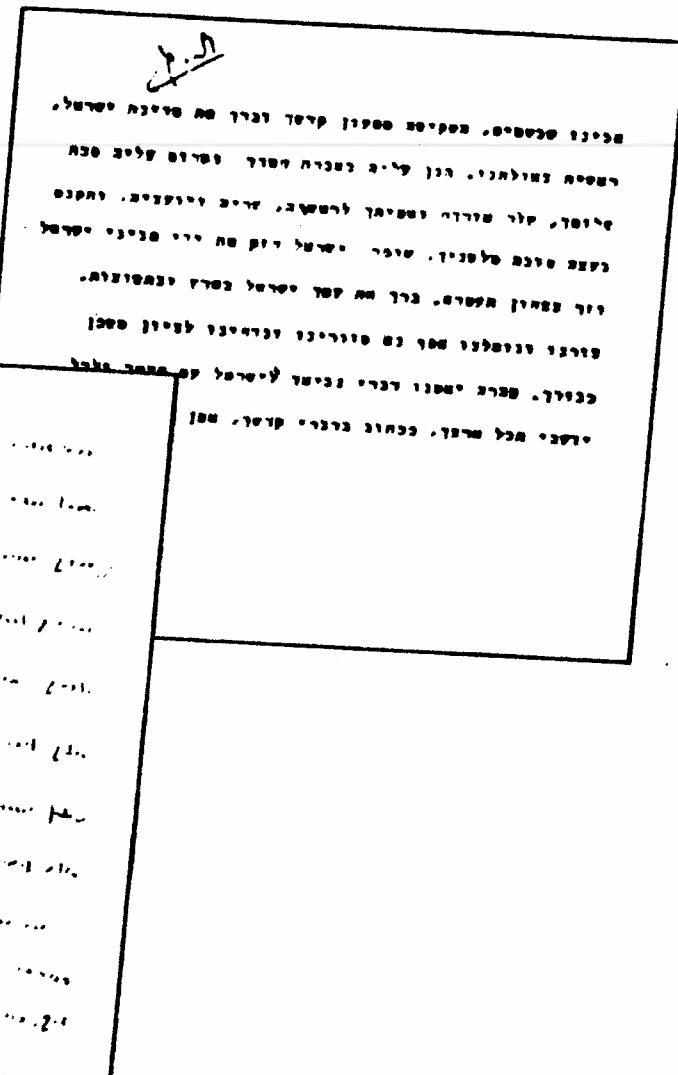
**PRAYER FOR THE
STATE OF ISRAEL
HANDWRITTEN BY
SHMUEL YOSEF
(SHAI) AGNON**

תפלה לשלים המדינה
בכתב ידו של הסופר
שמעויל יוסף עגנון.
(2 דף בגודל 22 • 14 ס"מ)
וזה נסף תפלה בנסחת
שונה במכות כתיבת
כפי המקובל "התפלה
שלטום המדינה" בכתב
בידי הרבנים הראשיים
 לישראל הרוב הרצוג והרב
יעזיאל. מעת ויזדים
שהסופר העט ש"י עגנון
סייע בדים בכתיבת התפלה,
לפניך נטה ונשח טסה שהוא
כתיבה ונושח בטסה שהוא
המתאים ביותר לנסה
חסופי בכתב ידו של ש"י
עגנון. על פיך דרכך זת נתן
לקבען בודאות שהנתה
תקיים יצא מתוך ידו של
עגנון (אגב פרוף דוד תמר
שען שנים רכוב שעגנון
הוא המתבר והוא כלא
שלא יכול את דבריו).
מיד באהן פירוח.

\$ 800 - 1,200

דפוס סלומון
א [1] 2, 101, [1] ב [2], 112, [1] 3, [1] 4, [1]
[2], 39, [1] עמי ג [3], 74, 62, [2] 2 [1]
72, 56, 22 עמי 21 ס"מ
לכל חברי שער יוסףanganlite, כל 2 חברים נדפסו
ויחד רוב החברות שנמצאות בכך לא נדפסו בתקליטו
ומוביל תביבליוגרפיה העברית.
כל החברות כרכות יחד במצנים מצוינים (ראה עוד
כפריט הסימון).

\$ 200 - 300

ירעה: זרכא १८:

תרין דקנין דנור דסלון מון מדרינה ומרינו
דלאמָר' חיא רובה ור' בן חלפהה הו
מרבין בדורא בעעת ארבל בקרציהה ראו
אליה השור שבכע אורה א'ר' חיא רובה
לרש' בן חלפהה בר' ר' בר' הא גאלון של
ישראל בתחיה קמעא כל שעיא דהילחט
היא הילחט וואר מא טעם בא' אש בעשן
אהה או'ר לי' בר' תחילה זומרכי שב בשער
המלך ואח' ושב מרדכי אל שער המלך
ואח' ז'וקה דמן את רלבוש ואת החסם וני
ומפני ז'ומרדי יצא מלפני המלך בלוביש
מלבושים ואח' ליהודים הורה ושבחה
חניע בהן שייא לרבר עם הפניו אם להבלג
טעון טבילה אם לשעה תען קירושדים וגולדס
ובמבה לא עשה קלה היא שנייה היא סמבה

אגדת חזקיהו, זכריו १८:

פרק תפריח ותגל (פסה רב). זכר אחר, ישום מזker וצעה. מפני מה
קמיב' קה' לפה, שבעה עליימס קפתה, פגנו שאין זכளן לעמוד באורה
ישראל, אינו נגלה עליימס קפתה, פגנו שאין זכளן לעמוד באורה
טובה קפעם אחת. שאם נגלה להם טוקחו אפתה, מותוו קלם. ראה מה
קמיב, ומעולם לא שמעו לא האוניג, עין לא-ארעטה אליהם וולקן יעשה
לקפעה (פסה רב). אז ולמד קיוס. בפעה שנטונע לאיזו לאסperf בפה
שנים. אמר קה' (ברא מהתו), אני יוסף אחיכם, מתו קלם, ולא-יקלו אציו לענות
אתו ז'גוי (ברא מהתו). קקדוש-בורקה-הוא, על אמת פפה וכפה. אלא מה
קקדוש-בורקה-הוא עוזה, מתגלה קדם קמעא קמעא. בוחלה משיש
את נמרקער, שנאמר ישום מזker ואציה. וצחרי קה' (ז' פג' ערך) ערקה
וחפכח פחכאלת. וצחרי קה' פלט וופריה, וצחרי קה' קבוד פקונון גוף
לה. ואחרי קה' הקה' ורא' בבודה' גדור אלמינו. לפיך אמר רוד, קרי
קה' הי' צוון (שעה נבוח). ואומר, כי עין בעין ורא' בשרב
ה' צוון (שעה נבוח). ואומר, ואמר ביום פה הוא הנגה אלהינו זה קומו
לו ויזשענו גורו (שם כה ט).

הרין דקנין דנור דסלון מון מדרינה ומרינו
דלאמָר' חיא רובה ור' טבען בן חלפהה דר'
טלבין בדורא בעעת ארבל בקרציהה ור' א'ר
אייח' השור שבכע אורה בר' בר' הא גאלון של
שמעון בן הילחט בא' קבאה כל נח' שהיא
ישראל נטהה קבאה קבאה כל שעיא דהילחט
הילחט דיא בבה ווילכת בא' בעניא 'ב' אש בעניא
בתהער ה' או'ר לי' בר' בתהילו ז'ומרדי ישוב בשער המלך ואח' ז'ומרדי יצא
את הלבוש ואת רוסם ואח' ישוב מרדכי אל שער המלך ואח' ז'ומרדי יצא
מלפני דמילך כלבוש מלכות ואח' לירודים הורה אורה וטביה ואח' דר'
חיא ז'ומרדי יודה רתמי בעס ר' יודה עובי של רקע מילך החשים ענה' ארם

אגדת רזה, זכריו १९:

A 1] מ' זאת הדשכה כמו שוד. (a) י' לדמה רבי חיא ול' שבען טר
הילחט הון סולבן בהרא בעעת ארבל בקרציהה. ור' א'ר
אייח' השור שבכעה אורה. אל'ר חיא רבה לר' שמעון בר הילחט ב'ר'
היתה גאלון של ישראל מצטצת דביב (מיט' י) יושב בדורש באה' (ז' פג' ערך)
או'ר לי' בטליה היא בא' קטעה קיטעה. ואחר' ז' מילחט ז'ומרדי יצא מלפני
ביסים הדום יוכרדי ישוב בשער המלך ואח' (ז' י' ז'ומרדי יצא מלפני
וזסלך כלבוש מלכות. ואחר' ז' לירודים הורה שטביה גו' נ' כבש
שרה. י' מה שוד זה שאינו בדור בר' בר' ישראל. תל' בה' חסהה. הת' ז' מילחט
(פומ' י') ואוחביו צאתה השטש בגבורתו. אי מה התסהה לסתה. יונל

VI. 10. § 1. WHO IS SHE THAT LOOKETH FORTH AS THE DAWN. It is related that R. Hiyya and R. Simeon b. Halafta were once walking in the valley of Arbel in the early morning, and as they saw the dawn coming up R. Hiyya Rabbah said to R. Simeon b. Halafta: 'Even so shall the deliverance of Israel break forth, as it is written, Though I sit in darkness, the Lord is a light unto me (Micah vii, 8). At first it comes on little by little, then it begins to sparkle, then it gathers strength, and then it spreads over the sky. So at first, In those days, while Mordecai sat in the king's gate (Est. ii, 21); then, Mordecai went forth from the presence of the king in royal apparel (ib. viii, 15); and finally, The Jews had light and gladness, etc. (ib. 16). AS THE DAWN: Am I to say that as the dawn has no shadow, so Israel have none? Not so, since it says, FAIR AS THE MOON. Shall I say that just as the moon does not

אגדת אחיהו זכריו १८:

(ל') (רכ' מבנדיל מסעות פט). בה בתיב בריהה, הסבים כפחים כבורי אל
סבון, שנאסר עד שעט אכין ורעל (א' פ' ז', כה בתיב בריהה, יוז' סבון
פלאך ה' ז' ז', כתוב אחד אונד בנדול (ז' י' 6), וכחוב או'ר או'ר בנדול
(ז' פ' ז'), ר' יונה אס' לפ' שאן בטה אה' ע' בטה אה' אל'א
קמעא קמעא, וס' בטל, לפ' סדא בטה אה' וטלת פג' יסראל, ע'ב'ז
ח' שווין בגאות גו'ה, (רע) [ונטה באו'ה בטה אה' ע' בטה אה' לטל]
ישעה נדונה, לפ' מהו באה' בזירות גו'ה, לפ'ך הד באה' קמעא קמעא
ומטולות וטלות לפ'ץ, לפ'ך בטה אה' בטה אה' בטה אה' כסדר
אורן (ז' פ' ז'), ללה' נטה אה' בטה אה' כסדר, שכן ק' אביהה נדונה יורה בטה אה' סעה
[הטביה לא'ה], ואט' יורה נטל חפה נטה אה' [הטביה טה'ה]. הה נט'
הבריות נלכון, אלו עבד התש' עטה וטאו' לדעם תטה, או'ר ז' נטל חפה
עליה ומאר, או'ן הרביזות נלכון, שנאסר (או'ר) [א' ז' ז' ז' ז' ז']
וטע בנדול, שגענה למ' מל' הנטה בנדול; וכן התא אונד' מל' ז' ש' ש' ש'